

NOVÝM MĚSTEM PRAŽSKÝM

I.

Tebe znám, bezvětrí. Za tebe nehrozilo, že vyslaný polibek k ústům se mi vrátí. A tebe také znám. Hodlal si tu trávit falešného Krista a skončil se žádankou v čekárně toxikologie.

Jaké štěstí měl jsem na přátele! Syčím do výloh. Ten ve skle přikyvuje, nikoho jiného nezajímám.

II.

Ten ve skle už utekl za roh, co nejdál od osleplých oken, od karnevalu prašných zmijí kolem mých kotníků.

Jen rozvířené dívky, které si teď v noci povídají se spodním prádlem, prosím a varuji: Až kopnu, křičte. Křičte víc než já!